

Ni cosa ni nom

Tot i que la capacitat d'indignació se m'es-mussa a poc a poc, vista l'abundància dels motius que haurien d'activar-la cada dia, quan ha de saltar encara salta, a pesar de la fatiga. Per moltes coses visibles i horribles, però ací parlaré només d'una: la destrucció del nom del meu país. Com ara quan a la premsa o a la televisió es parla d'una antiga corona que comprenia Catalunya, Aragó, la Comunitat i les Illes Balears. Quatre territoris, ja veuen: tres amb nom propi, un sense nom. Tres que són, un que no és. O quan la premsa més seriosa compara l'atur, les finances o la renda *per capita* d'Espanya i de la Comunidad, ara oficialment Comunitat, segons sembla. I etcètera, i així cada dia, els polítics i els opinadors públics, els diguem-ne intel·lectuals, el gremi de la premsa quasi sense excepció (i què direm, no del PP, que ja se sap, sinó del PSPV, que es diu PV però que sempre de sempre es refereix a la Comunitat, i mai de mai al País Valencià?). Tant fa que parlen de cinema com d'eleccions, d'economia com del clima o de la salut pública: Espanya està dividida en setze territoris amb nom, i la Comunidad/Comunitat. No van voler ("ells": el meu amic Cucó sabia qui, i per què) que el nostre país fóra un país, ni tan sols un petit país sense perill. Començant pel tristíssim Joan Lerma que, quan s'aprovà aquell Estatut que ens deixà sense nom, va exclamar, exultant: "*El País Valencià ha muerto. Viva la Comunidad Valenciana*". El principi era el mateix, per als uns i els altres: no havíem de ser res: Comunidad. Comunitat Valenciana, que és poc nom i poc ser, gairebé no és cap cosa. Després, a poc a poc, l'adjectiu gentilici s'esfumà, s'esborrà, esdevingué sobrer: queda només Comunidad. Diran que és una "comunitat" constitucional, com Espanya és un estat. Cert. Però ningú no escriurà que entre els països de la Unió Europea, per exemple, hi ha França, Alemanya i l'Estat. O que l'Estat i Portugal formen la península Ibèrica. Perquè Espanya és un nom i una cosa. Com Aragó i Andalusia, Galícia i Astúries, i així fins a Ceuta i Melilla, Canàries, i l'illot de Perejil. Nosaltres no som res. Per decisió superior, diàriament obeïda i acatada. Fins a la fi dels temps? Per si ens faltava alguna ignomínia encara,

Joan Francesc Mira

aquests senyors del PP que ens governen (els que ens governen ara, tan moderats que pretenen que són, tan assenyats, tan comprensius, tan diferents dels exaltats d'abans) han arribat al punt fatal de prohibir fins el nom del país, i

el mínim patriota que, pensant en la història recent, pensant en una pàtria digna i pròpia, gose dir o escriure "País Valencià", pot fins i tot ser expulsat d'una sala oficial. I tot això no és, tal com alguns imaginem, només un recurs populista del Partit Popular, atemorit per una probable baixada de vots. És una cosa pitjor, més profunda.

Al fons del fons, sempre hi ha el país que es considera marc substancial: aquell que defineix l'espai superior de responsabilitat, de lleialtat, d'identitat, és a dir, un espai nacional. I qui pense que el seu país, a efectes de *res publica* i de lleialtat política, és el País Valencià, hauria de pensar que aquest país no té futur (futur *com a país*, futur de País Valencià, no de *Comunidad*, suma de tres províncies espanyoles) sense un "nacionalisme" sòlid i suficient. Entenent per nacionalisme aquesta simple i bàsica convicció de ser un país. Si no patírem tanta carència de país, no en caldria cap, de nacionalisme, però sí que en cal: almenys per a compensar el dèficit del propi i l'excés immens de l'impropi, el que pretén anul·lar fins i tot el record d'un país amb un nom. I ja que ens cal un patriotisme propi, amb país i amb nom, en cal en tots els camps: el cultural, el cívic i el polític. Amb un afegit que la història ensenya, i no és la primera vegada que ho escric: sense l'últim, sense el polític, els altres tenen un futur ben magre, i el futur del país és més aviat un futur sense país. Amb una llengua residual, que durant algun temps encara l'ensenyaran a l'escola. Amb llibres i escriptors, amb associacions benèvols, amb algunes coses més. Però sense país. Un país sense política *pròpia* no és un país propi. És un tros del país dels altres. Un país sense nom que expresse la seua *entitat* de país, no és un país, és una simple demarcació administrativa: matar el *nom* és sobretot matar la cosa que el nom representa. No hi ha País Valencià, i doncs no hi ha país, no hi ha res. Qui no ho veu, és que veu molt poc. O que accepta un futur sense país, que d'això es tracta.

"Un país sense nom que expresse la seua entitat de país, no és un país, és una simple demarcació administrativa: matar el nom és sobretot matar la cosa que el nom representa. No hi ha País Valencià, i doncs no hi ha país, no hi ha res"